

Bilag 2.

Oversættelse.

Udenrigsminister K. B. Andersens indlæg i nedrustningsdebatten i I. udvalg den 16. november 1971.

Det er første gang, jeg i min nuværende egenskab deltager i De forenede Nationers arbejde. Jeg er glad for at have lejlighed til at tale i dette vigtige udvalg, som er et organ for forhandling såvel som konstruktivt arbejde på nogle af de mest afgørende områder indenfor det internationale samarbejde. Og lad mig tilføje, at det er meget betryggende, at ledelsen af udvalgets arbejde er lagt i hænderne på en så yderst erfaren diplomat som Bulgariens 1. viceudenrigsminister hr. Milko Tarabanov.

Punkterne på vor dagsorden vedrører nedrustning, og de har således en nær forbindelse med hele spørgsmålet om international fred og sikkerhed. Af denne grund og da det er første gang, jeg taler i De forenede Nationer skal jeg fremsætte enkelte korte bemærkninger om nogle af de store internationale problemer, som optager os alle.

Ser man på den internationale situation i almindelighed, er en forsigtig optimisme berettiget. Nylige skridt, hvori stormagterne er inddraget, ville – hvis de blev fulgt op i den ånd, som ligger bag dem – kunne tjene til at udrydde eller lette spændingstilstande og modsætningsforhold, som har bestået i meget lang tid.

I min del af verden, i Europa, er en vigtig udvikling i gang.

Vi nærer tillid til, at de betingelser, som vil gøre det muligt for Storbritannien og tre andre europæiske lande, hvoriblandt Danmark, at tilslutte sig de europæiske fællesskaber, vil blive opfyldt. Det er i sandhed glædeligt, at de europæiske lande efter århundreders rivalisering, ustabilitet, politiske spændinger og undertiden endog krige har forenet sig i et samarbejde, som skulle udelukke enhver gentagelse af denne sørgelige tingenes tilstand. Vi håber, at Europa når

dette brede europæiske samarbejde er blevet en realitet, vil kunne spille en dynamisk og positiv rolle i det internationale samfund som helhed.

En anden lovende udvikling i Europa kan findes i det fremskridt mod virkelig afspænding mellem Øst og Vest, som i første række er et resultat af Forbundsrepublikken Tysklands politik, af de bilaterale aftaler, der er afsluttet mellem Forbundsrepublikken på den ene side og Sovjetunionen og Polen på den anden side og af forhandlinger om det komplicerede Berlin-spørgsmål, mellem de involverede fire stormagter. Hvis de forhandlinger, som nu finder sted mellem de to tyske stater, ligeledes får et heldigt forløb, kan vi i en ikke alt for fjern fremtid komme til at se en gunstig udvikling på andre områder på den europæiske scene, nemlig med hensyn til en normalisering af forholdene mellem europæiske stater, iværksættelsen af multilaterale forberedelser til en konference om europæisk sikkerhed og samarbejde og måske en nedskæring af militære styrker og rustninger i Europa. Danmark vil inden for sine muligheder bidrage til disse bestræbelser.

Beklageligvis er der dele af verden, hvor der ikke hersker stabilitet og fred. I Vietnam fortsætter kampene, men vi kan da håbe, at en ny udvikling er i gang. Det er den danske regerings faste overbevisning, at varig fred i dette land ikke kan opnås ved militære midler, men kun gennem en politisk løsning, som hviler på og sikrer det vietnamesiske folks ret til frit at bestemme dets egen fremtid. Den nye danske regering er overbevist om, at en af vejene til fremme af en politisk løsning ville være at bryde Nordvietnams politiske isolation.

Begivenhederne i Østpakistan siden marts